

Arrest

nr. 86 797 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. SIERENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. U woonde er ook samen met uw ouders, uw zus en uw grootmoeder.

Uw problemen houden verband met uw vriend A. M. {...}. Jullie kenden elkaar sinds 2010 en sinds enige tijd waren jullie verloofd.

In augustus 2011 werd de broer van Aslan, Islam, vermoord. Hij was na een bezoek aan de moskee verdwenen en bleek nadien vermoord te zijn. Zijn lijk werd na zijn dood aan de familie terugbezorgd.

Enkele maanden later, op 20/11/2011, werd u van thuis uit meegenomen door onbekenden. U werd naar een onbekende plaats gebracht waar u werd ondervraagd over Aslan. Men zei u dat hij tot een islamitische wahhabistische groepering behoorde en beschuldigde u ervan zijn handlanger te zijn. U weet niet hoe men tot dergelijke beschuldigingen kwam maar gaat ervan uit dat zij vals waren. U werd gedurende één dag vastgehouden. Na tussenkomst van uw vader en zijn connecties werd u vrijgelaten. Op 20/11/2011, de dag van uw ontvoering, was eveneens een huiszoeking doorgevoerd in uw ouderlijk huis. Uw rijbewijs was hierbij in beslag genomen. Via uw vader werd na uw vrijlating een nieuw rijbewijs aangevraagd. Dit werd vervolgens uitgereikt.

Na deze gebeurtenis ging u niet langer met uw verloofde om. Hij belde u wel meermaals en ontkende daarbij in het algemeen de aantijgingen.

Op 05/03/2012 werd u voor een tweede maal door onbekenden van thuis uit meegenomen. U werd opnieuw naar een onbekende plaats gebracht waar u gedurende twee dagen werd vastgehouden. Er werden foto's en geluidsopnames van Aslan en u voorgelegd. U werd opnieuw ondervraagd en moest onbekende papieren tekenen. Ook nu kwam u vrij na tussenkomst van uw vader. In tegenstelling tot de eerste keer moest er ditmaal losgeld worden betaald. Ook op 05/03/2012, de dag van uw ontvoering, was er een huiszoeking geweest. Hierbij was uw intern paspoort in beslag genomen.

Na uw tweede vrijlating werd u onmiddellijk naar het dorp Magilovskoe gebracht waar vrienden van uw vader woonden. U verbleef er tot 16/03/2012. Op die dag werd u door uw oom met de trein naar Moskou gebracht. In Moskou aangekomen werd u op een toeristenbus geplaatst richting Amsterdam. Er was voor u een vals paspoort aangemaakt om mee te reizen. Uw oom reisde mee tot in Brest, Belarus. Na zijn vertrek gaf hij het vals paspoort, dat hij tot dusver had bijgehouden, aan de chauffeur. Op 20/03/2012 kwam u aan in Amsterdam. U werd er opgewacht door een vrouw die u naar Brussel bracht om er asiel aan te vragen. Op 20/03/2012 vroeg u asiel aan. Na uw asielaanvraag kon u verblijven bij T. A. {...} (OV.xxxxxxx) wiens adres u van uw oom had gekregen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo werd vooraleerst vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ontbreken van uw paspoort. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u in de Russische Federatie enkel over een intern paspoort beschikte, een internationaal paspoort zou u nooit hebben gehad. U beweerde dat uw intern paspoort, als enige document, in beslag was genomen bij de huiszoeking op 05/03/2012. U beweerde daarnaast dat u nog over een geboorteakte beschikte maar dat deze thuis, zijnde op uw adres in Chasavyurt was achtergebleven (CGVS p.3-4). Nu, er wordt vastgesteld dat deze verklaringen niet overeen komen met degenen die eerder werden opgetekend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor deze instantie verklaarde u immers dat uw geboorteakte én uw intern paspoort thuis zijn (DVZ punt 21). U werd met deze verklaring geconfronteerd en ontkende dat u iets dergelijks had verklaard. U beweerde vervolgens dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat uw intern paspoort zich misschien thuis bevond, aangezien u niet wist of het paspoort ondertussen was terugbezorgd (CGVS p.5). Niets van dit alles blijkt echter uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel, nergens staat vermeld dat uw intern paspoort überhaupt in beslag was genomen. Ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die later op de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld, staat dit niet vermeld. U werd hierop gewezen en beweerde dat u eerder niet achter uw paspoort was gevraagd. Deze verklaring botst echter met alles wat hierboven werd vermeld: enerzijds met de vaststelling dat in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken een speciale rubriek is opgenomen in geval van het ontbreken van documenten (punt 21) en dat deze is ingevuld en anderzijds met uw eigen verklaring dat u zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken over uw paspoort zou hebben verteld.

Kortom, uit deze vaststellingen blijkt dat u de waarheid niet spreekt over het ontbreken van uw intern paspoort. Daarbij aansluitend werd geconstateerd dat uw verklaringen over uw reisroute, en meer bepaald de manier waarop u reisde, niet overtuigen hetgeen niet uitsluit dat u over een internationaal paspoort beschikt. Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u met een toeristenbus vanuit Moskou naar Amsterdam was gereisd. Daar aangekomen zou u naar Brussel zijn gebracht. Welnu, er werd opgemerkt dat u over deze reis slechts weinig bijkomende informatie kon geven. Zo kon u vooraleerst niet zeggen tot welk reisagentschap de toeristenbus behoorde. Vervolgens kon u niet zeggen via welk land u de Europese Unie was binnengereden en welke landen u- met uitzondering van Duitsland- op uw weg naar Amsterdam was gepasseerd (CGVS p.7). Hoewel u verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd en ermee de verschillende grenzen te hebben overschreden, kon u ook

hierover geen verdere informatie geven. U wist niet op welke identiteit het paspoort stond (u kende enkel de voornaam) en wist niet of er een visum in het paspoort opgenomen was (CGVS p.8). Deze kennis is nochtans essentieel. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Aangaande uw reisbedoelingen verklaarde u dat u, volgens afspraak, aan de douane moest vertellen dat u om toeristische redenen naar Europa reisde (CGVS p.8). Er werd wat dit betreft echter vastgesteld dat hier niets rond kon vertellen waardoor u bij een controle makkelijk door de mand zou vallen. Uw onwetendheid over dit alles is onaannemelijk gezien de strengheid van de controles en het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagier. Het wijst er dan ook op dat u op een andere wijze, mogelijk met het gebruik van een internationaal paspoort, bent gereisd.

Wat uw vluchtmotief betreft werd vastgesteld dat ook dit zich door verregaande onwetendheid kenmerkte. Dit manifesteerde zich in eerste instantie met betrekking tot de oorzaak van uw vervolging. U verklaarde dat u vervolgd werd omwille van uw verloofde A. M. {...}. Deze zou ervan beschuldigd worden tot een radicale islamitische groepering te behoren. Meer kon u er in feite niet over zeggen. U wist niet waarvan uw vriend concreet beschuldigd werd (tot welke groep hij dan behoorde) en waarom dit het geval was (welke activiteiten hij dan ontplooid zou hebben). U verklaarde dat uw verloofde over zijn problemen niet in detail met u sprak. U kon dan ook niet zeggen welke problemen hij met uw belagers had gekend en sinds wanneer deze waren begonnen. U verklaarde in die zin niet te weten of uw vriend ooit was gearresteerd (CGVS p.11, 13). Naast de oorzaak en de aard van zijn problemen gaf u evenmin aan met wie uw vriend problemen kende. En daarmee wist u ook niet door wie u zelf vervolgd werd. U verklaarde louter dat het om onbekenden ging. U wist daarbij niet tot welke structuren zij behoren (zoals daar zijn: Kadyrovtsy, militairen, FSB...) en wist zelfs niet of het wel om medewerkers van de autoriteiten ging.

Kortom, uw gebrek aan kennis is allesomvattend.

In dezelfde trant werd geconstateerd dat u niet kon zeggen of er naast u nog andere personen werden vervolgd omwille van hun band met A. M. {...}. Daarbij wordt in de eerste plaats gedacht aan zijn familieleden. U verklaarde wat dit betreft niet te weten of de ouders van Aslan ooit problemen hebben gekend. Wat hen betreft kon u enkel zeggen dat zij bij uw vertrek uit de Russische Federatie nog steeds op hetzelfde adres woonden. U wist daarbij niet waar zij momenteel verbleven (CGVS p.12-13). Verder wist u niet of er nog andere mensen werden meegenomen op de dagen dat u werd ontvoerd (CGVS p.13). U kon ook niet zeggen of men op die dagen ook langs het huis van uw verloofde is geweest op zoek naar hem (CGVS 13-14).

Nu, wat dit alles betreft moet worden gesteld, dat deze verregaande onwetendheid niet weet te overtuigen gezien de feiten úw verloofde betreffen en gezien de vaststelling dat uw familie goede contacten had met zijn familie (CGVS p.10). Daardoor is het niet aangetoond dat geen enkele informatie, over hetgeen hierboven werd vermeld, bekomen kon worden.

Tekenend is daarbij de vaststelling dat u evenmin informatie kon verstrekken over hoe uw vrijlating-tot tweemaal toe- bekomen werd. U beweerde dat uw vader dit via zijn connecties geregeld kreeg en er eenmaal losgeld werd betaald. Meer kon u er niet over zeggen. De bewering dat uw vader u na uw ontvoering wist terug te vinden en voor uw vrijlating losgeld betaalde impliceert mogelijk dat hij wist wie u ontvoerd had. Waardoor ook u hiervan op de hoogte kon worden gesteld. U werd hierop gewezen en beweerde dat uw vader het misschien wel wist maar niets tegen u zei. U suggereerde daarbij dat de reden waarom hij dit niet deed misschien cultuurgebonden was (CGVS p.15). Ook dit weet niet te overtuigen te meer daar er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat slechts eenmaal losgeld werd betaald om uw vrijlating te bekomen, te weten bij uw tweede ontvoering (CGVS p.15). Dit botst met uw verklaringen opgetekend in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, waarin duidelijk vermeld staat dat na er iedere ontvoering losgeld werd betaald (vragenlijst CGVS p.3). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en herhaalde louter uw laatste verklaring (CGVS p.16). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan.

Wat de moord op uw schoonbroer betreft werd ook hier vastgesteld dat u erover feitelijk niets kon vertellen. U wist enkel dat hij in augustus 2011 was verdwenen na een bezoek aan de moskee en later dood bleek te zijn. U weet daarbij niet of er enig verband is met uw problemen en die van uw verloofde (CGVS p.11-12). Ook hier kan de bedenking worden gemaakt of niet meer informatie geweten kon zijn. Volledigheidshalve moet daarnaast worden opgemerkt dat u dit ernstig feit, dat zich zou hebben voorgedaan kort voor de aanvang van uw problemen, niet heeft vermeld bij de opstelling van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U werd hierop gewezen en beweerde dat er geen

vragen werden gesteld over de familie van uw aanstaande en u gevraagd werd uw relaas te vertellen zonder details (CGVS p.12). Een dergelijk feit kan echter moeilijk als een detail gezien worden.

Aldus moet op basis van alle bovenstaande vaststellingen geconcludeerd worden dat uw vluchtmotief ongeloofwaardig is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw rijbewijs, zijnde het enige document dat u aanbracht, is niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Het levert immers geen informatie over de problemen die u zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beoogt verzoekster de schending op te werpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde

verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.4. Verzoekster voegt in haar verzoekschrift verklaringen toe aan haar initiële asielaas, met name waar zij stelt dat haar vriend wraak wou nemen voor de dood van zijn broer, dat zij medicatie kocht voor haar vriend en dat hij haar op 13 november 2011 vertelde dat hij ergens naartoe moest zonder verdere precisering, dat haar ouders haar gsm afpakten en dat haar vriend een overval pleegde op 4 maart 2012. In de mate dat verzoekster met deze a posteriori verklaringen tracht duidelijkheid te verschaffen over de oorzaak van haar vervolging of nog tracht haar onwetendheid over deze oorzaak te verklaren, stelt de Raad evenwel vast dat deze poging tot het a posteriori bijsturen van haar verklaringen geen steun vindt in het administratief dossier. De vastgestelde verregaande onwetendheid van verzoekster over haar vluchtmotief zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en ondersteund door het administratief dossier, laat geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Wat betreft de beweerde overval op 4 maart 2012 door haar vriend wijst de Raad er voorts nog op dat het artikel dat verzoekster dienaangaande voegt aan haar verzoekschrift, niet dienstig bij kan dragen tot het herstellen van de geloofwaardigheid van haar relaas nu geen namen van de overvallers genoemd worden in desbetreffend artikel en derhalve geenszins blijkt dat het zou gaan om verzoeksters vriend. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.5. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.6. De Raad wijst verzoekster er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te

tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Met een algemene verwijzing naar diverse internetartikelen teneinde de algemene toestand in Dagestan te duiden, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de *‘Subject Related Briefing – Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012’* , zoals toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige situatie in Dagestan zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*.

Het enig middel is ongegrond.

2.7. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER